

faaer udlagt efter den tidligere Afsøde, og som ikke er Arv. At den Vedkommende ikke skal betale Halvprocentafgift af sin egen Boeslod, men kun af den Deel, som han ifølge Arvelovgivningen arver efter den tidligere afsøde Egtesælle, er klart, men der bliver Noget tilbage. Naar den efterlevende Egtesælle lader sig Voet udlægge til Eiendom inod at tilsvare Gjælden og at opbrage Børnene, forlanges der Halvprocentafgift — efter min Mening vistnok med Rette —, men denne Halvprocentafgift vil i Reglen kun blive svaret af Enken, ikke af Enkemanden, og dette finder jeg noget ubilligt. Skifteforvalteren har nemlig, saavidt mig bekendt, ikke Noget med denne Sag at gjøre, hvorimod det er Børeren af Pantebogen, der skal kontrollere den, og det er, saavidt jeg veed, Pragis over det hele Land, at Afgiften bliver erlagt tilligemed Thinglæsningsgebyret, naar Abkomsten bliver thinglæst. Saalænge Enken sidder hen paa Grund af Skiftet efter den afsøde Mand og ikke vil foretage nogen Disposition enten deelviis s. Ex. ved Pantsetning eller ved Salg af det Hele, behøver hun ikke hderligere Abkomst; hun kan da sidde paa Mandens Skjøde, men hun kan ikke disponere over nogen Deel af Eiendommen paa den ene eller den anden Maade, uden at hun er pligtig til, for at faae Sagen i behørig Orden, at lade enten Skiftet eller en Udskrift af Skifteprotocollen læse til Thinge som Abkomstbrev, og da kommer Halvprocentafgiften. Enkemanden derimod behøver ikke nogen ny Abkomst, thi den, han har, er god nok; men dette synes mig urigtigt, og jeg stulde være meget tilbøielig til at troe, at det, for at komme til en eensartet Beskatning overfor disse to Tilfælde, nemlig at Voet tilfalder Enkemanden eller Enken, vilde være heldigt at stryge Afgiften i begge Tilfælde. Naar det, at en Mand gifter sig med en Enke, og saaledes kommer i Besiddelse af en Eiendom, ikke kan betragtes som Kjøb eller Overgang til en ny Eier, og naar han derfor kan lade sin Vielsesattest læse som Abkomst til den Eiendom, Enken tidligere har havt, forekommer det mig, at en Enke, der, i mange Tilfælde sig selv til Besvær, og til de umyndige Børns Gavn og Bedste, paatager sig de Bønsforpligtigheder, som ere forbundne med at be-

holde det Hele for at tilsvare Gjælden, søger at faae Børnene opbragne og at holde det Hele sammen, som man siger, heller ikke bør paalægges en Skat, for hvilken Enkemanden er fri. Jeg haaber, at den høitærede Finansminister ved et Par Ord vil lade os vide, hvorledes han stiller sig til denne Sag. Det er i det Hele taget meget uheldigt, naar en Skattelov og dens Opfattelse og Fortolkning er saa uklar, at man paa forskjellige Steder i Landet har forskjellige Maader at beregne og opkræve Afgiften paa osv. Allerede dette Hensyn forekommer mig at indeholde en stærk Opfordring for Folkethinget til, at vi nu, medens vi have denne Sag imellem vore Fingre, ikke lade den slippe fra os, før man faaer de Spørgsmaal, der synes tvivlsomme, bragte til nogen større Klarhed. Naar jeg ikke nu er fremkommen med Forslag i de omhandlede Retninger, har jeg allerede bedet om Undskyldning derfor, og jeg gjentager min Bøn om Undskyldning, men jeg har ikke tidligere været saa vel oplyst om Sagen, som nu, idet der er gaaet temmelig lang Tid hen, siden Betænkningen blev afgiven. Jeg gjentager, at det er uheldigt, om man, selv om kun indtil videre, maa bøje sig for en administrativ Afgjørelse af vedkommende Statedirectorat med den Trøst: Du kan lægge Sag an, saa faae vi Spørgsmaalet afgjort. Det er uheldigt for den enkelte Statteyder at blive henvist hertil, og det vilde være heldigere, om en Lov, selv om man stulde skrive et Par Ord mere, end man næsten stulde synes være nødvendige, gjorde Sagen saa klar og reen, at Loven ikke kunde misforstaaes, men kun havde een Mening, og dette gjælder da ikke mindst om en Skattelov. — Maa jeg endnu gjøre en lille Tilføielse. Der er et Forhold, som først ganske nyligt er kommet til min Kundskab, og jeg skal, om fornødent, med Fornøielse meddele den høitærede Minister, hvorfra det skriver sig. Man er nemlig i Ministeriets Contoirer tilbøielig til at frakende en Handel Charakter af Magestifte, naar den ene Eiendoms Værdi er langt større end den andens. Jeg har for ikke lang Tid siden læst en Svarskrivelse fra Generaldirectoratet, der udtrykker sig omtrent som saa — Ordene husker jeg ikke ganske nøie —: at man tilbeets paa Grund af Forholdet